

Mit festek Góréson 10. éve?

(ámulni-álmodni-bambulni-bámulni-nézni-látni-festeni)

Az első években otthonról hozott, még be nem fejezett kisméretű képeket próbáltam folytatni, befejezni. Volt azok között csodaszarvas, napfogyatkozás, absztrakt felület, stb. Összefüggéstelenül, *ad hoc* jelleggel, nem is volt túl sok mennyiség ez. Vegyes felvágott.

A tájat, eseményeket, jelenségeket persze figyeltem, átéltem, megéltem, szerveztem, alakítottam, de beépíteni a képeimbe, megjeleníteni ottani értékeket, összefüggéseket, álmokat nem tudtam.

Nem is tudtam, hogy azokat kellene, vagy hogy hogyan is kellene.

Talán inkább csak sejtettem, éreztem, reméltem.

Külső szemlélő voltam akkor még, még csak nem is „tapogatózó”.

Ott voltam, az idő haladt, én meg csak álltam és néztem.

Csak éreztem erősen „valamit”, hogy hiányzik, nincsenek a képeimen, hogy kellene valami más, de fogalmam sem volt, hogyan is tegyem, mit is tegyek.

Néztem, szemléltem, de még nem láttam, biztosan várahoztam.

Nagyon kevés volt az a 3 nap.

Körülbelül a harmadik nyári alkalommal éreztem azt, hogy a tábor vége után is még maradni kellene 1-2 napot legalább, kevés az itteni idő, s 3-4 nap után érik meg valami az emberben, valami nagyobb képen kellene talán végig dolgozni...

„*Kiforogja magát...*”

Késsel és ecsetszárral volt festve.

Elkezdődött egy közös kép is egy másik emberrel.

Én akkor azt hittem, hogy..., komolyan vettem ezt-öt is, de...

Nem úgy lett.

Körülbelül a harmadik-negyedik évben

a narancssárga színű arankákat fedeztem fel a rónák mentén, széliben.

Ezekről festettem az első olyan képeket,

amelyek mintája, „modellje” ott volt kézzel foghatóan a szemeim előtt.

Készült vagy 5-6 ilyen kép akkortájt ebben a „témában”.

Vastag felületek, tubusból kinyomott festékek sűrű szövevénye, dzsumbuj.

Később a „tájelemeket” sorra tudtam már venni: halom, gémeskút, ló, nádas, víztükör, gólya, akol, hodály, madár, erdő, fa, fészek, fű, vaskerekű kocsi (ritka egy „jószág”...), út, Nap, csillagok, Tejút, stb.

Sok ilyen közepméretű kép készült ezekről.
Nagy öröm volt ez az „áttörés” nekem.
Egy *isten-kép* is elindult a naplemente és a felhők
furcsa-álomszerű együttállása okán, emberi arca volt-lett,
talán rám is hasonlított. Később is újra és újra előjött ez a fontos „téma”.

Nagy képek kb. 2008 óta, egyelőre cím nélkül.
Három nagyméretű (majdcsak két méter hosszú) ágybetétet alapoztam le,
s festek rájuk „górési világmodellt”.
Vagyis „mindent”, amit magam körül látok.
Nehezen megy, szinte alig.
Kevés rá az idő, nem tudom a tájban jól elhelyezni, túl meleg van,
sok egyébre is figyelek, stb.
Azon is töröm a fejem, hogy hogyan lehet majd ezeket egy valós triptichonná
alakítani, vagyis, hogy egymás mellett hogyan lesz-lehet majd ez a három kép.
Hogyan megy át egyik a másikba...
Szeretném, ha a górési táj „összessége” rajta lenne a felületeken.
Több, ezeknél kisebb méretű képem is törekszik erre a teljes összhatásra.

2011:

Jó volna tovább maradni ott kinn, s talán akkor.
Erre jelen pillanatban semmilyen esélyt nem látok, ennek most több oka is van:
pénz, régi emberekkel való gyenge viszony, az ember szeme felnyílik sok idő
után, nekem túlon túl későn... bár min tagadás: éreztem, láttam ezt már évek óta
és nem tetszett, szóvá is tettem, hiába.
Ma kimondtam ezt is, lerendeztem magamban.

Táj: látvány, látlat.
Tér: ebben élünk, létezőnk, forgolódnunk, tevékenykedünk.
Természet: mindenség, itt minden meg van!